

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2019 r.

Pozycja 203

POSTANOWIENIE z dnia 2 lipca 2019 r. Sygn. akt Ts 139/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.M. i małoletniej J.M. o zbadanie zgodności:

art. 598¹⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z:

- a) art. 1, art. 2, art. 7, art. 18, art. 21, art. 30, art. 31 ust. 2, art. 33, art. 41, art. 47, art. 48, art. 52, art. 71, art. 72 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 12, art. 13, art. 16 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526,
- c) art. 6, art. 8, art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 lipca 2017 r. (data nadania) M.M. i małoletnia J.M., reprezentowana przez M.M. (dalej: skarżące) podniosły zarzuty przedstawione w komparycji niniejszego postanowienia. Jak wynika z uzasadnienia złożonej skargi, zarzuciły również niezgodność zaskarżonego przepisu z art. 32 Konstytucji (zarzut nieuwzględniony w *petitum* skargi).

2. Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą.

Postanowieniem z 9 sierpnia 2016 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w K. III Wydział Rodzinny i Nieletnich, „zagroził M.M. nakazaniem zapłaty na rzecz wnioskodawcy P.B. kwoty 1500 zł (...) za każde naruszenie obowiązku wynikającego z postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 [grudnia] 2014 r., sygn. akt [...] (...), w przedmiocie kontaktów ojca z małoletnią J.M.”.

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 21 listopada 2016 r. (sygn. akt [...]). Pełnomocnik skarżących poinformował, że postanowienie to zostało doręczone 9 sierpnia 2016 r.

3. Zarządzeniem sędziego TK z 9 lutego 2018 r. (doręczonym 16 lutego 2018 r.) skarżące zostały wezwane do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: dokładne wskazanie, jakie prawa i wolności skarżących, wynikające z powołanych w *petitum* skargi konstytucyjnej wzorców kontroli, zostały naruszone zaskarżonym przepisem oraz wskazanie sposobu tego naruszenia; uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi prawami lub wolnościami skarżących, doręczenie dwóch kopii skargi wraz z załącznikami; doręczenie po jednej kopii: postanowienia Sądu Rejonowego w K. z 9 sierpnia 2016 r., oraz postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 21 listopada 2016 r.; podanie i potwierdzenie daty doręczenia postanowienia Sądu Okręgowego z 21 listopada 2016 r.; doręczenie odpisu skróconego aktu urodzenia małoletniej J.M.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym prawem wymogom.

2. Stosownie do art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji.

3. Z wniesionych do Trybunału pism procesowych wynika, że skarżące uważają art. 598¹⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) za niezgodny z art. 1, art. 2, art. 7, art. 18, art. 21, art. 30, art. 31 ust. 2, art. 32, art. 41, art. 47, art. 48, art. 52, art. 71, art. 72 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 12, art. 13, art. 16 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526; dalej: Konwencja o prawach dziecka), oraz z art. 6, art. 8, art. 14 art. 6, art. 8, art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284; dalej: EKPC).

4. Trybunał Konstytucyjny w pierwszej kolejności zbadał, czy skarżące uzupełniły braki formalne wskazane w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 lutego 2018 r. (dalej: zarządzenie sędziego TK), dostarczonego pełnomocnikowi skarżących 16 lutego 2018.

4.1. Jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia (art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK). Jeżeli braki nie zostały usunięte w terminie, Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu (art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK).

4.2. Trybunał stwierdza, że skarżące nie uzupełniły braków formalnych wskazanych w zarządzeniu sędziego TK, a zatem, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK, należało odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

4.3. Trybunał przypomina, że to na skarżących spoczywał obowiązek przedstawienia, jakie konstytucyjne prawa lub wolności wynikające z powołanych wzorców kontroli zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej. Oznacza to konieczność precyzyjnego przedstawienia treści praw lub wolności, wywodzonych ze wskazanych przepisów Konstytucji, a naruszonych – zdaniem skarżących – przez ustawodawcę. Powinna temu towarzyszyć szczegółowa i precyzyjna argumentacja uprawdopodobniająca stawiane zarzuty. Trybunał Konstytucyjny nie może zwolnić skarżących z powyższego obowiązku, bowiem orzekając jest związany granicami skargi konstytucyjnej (por. np. postanowienie TK z 14 stycznia 2009 r., sygn. Ts 21/07, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 91).

Skarżące zaniechały również ciążącego na nich obowiązku wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p., tj. udokumentowania daty doręczenia wyroku, z którym wiążą naruszenie praw i wolności konstytucyjnych.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącym przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.